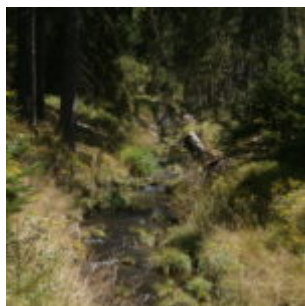
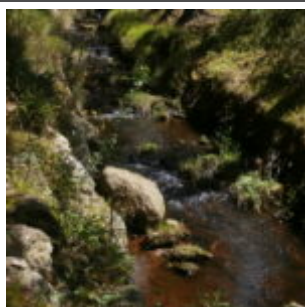

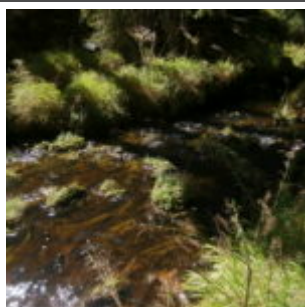
Rozhodli jsme se, že založíme tradici. A že stejně jako v loni půjdeme poslední den našeho pobytu v Novohradkách k jezeru Zlatá Ktiš. Pro mě je to, myslím, nejkrásnější z těch všech krásnejch výletů. Start máme zase u Lesovny, ale tentokrát na úplně opačnou stranu. Tak jako nenápadně obyčejnou, nic nenapovídající cestou. Ta ale člověka dovede k jakémusi náhonu, přes který vede vachrlatá lávka. Už když ji přecházíte, tak to přijde. Říkáte si :” Bože to je nádhera.” Za náhonem stojí moc hezký starý stavení. Úplně se vám chce se vším praštit a jít tam bydlet ? . No a pak už jdete tou nejhezčejší cestičkou, co může být. Téměř celou dobu se vine kolem potůčku. Myslím, že to je nejmalebnější místo, co znám. Což můžete posoudit z mých byť i poměrné monotematických fotek na téma voda, voda, zase voda, stromy, les... A... voda? . Leč nemůžu si pomoci prostě, musím a musím to fotit furt dokola.

cesta vede kolem potůčku

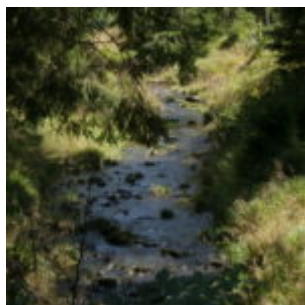

koukejte.....

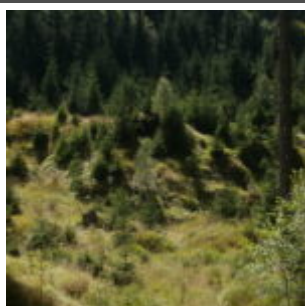

pořád pořád koukejte....

Den jedenáctý - smaragdovou cestou k Velký louži.

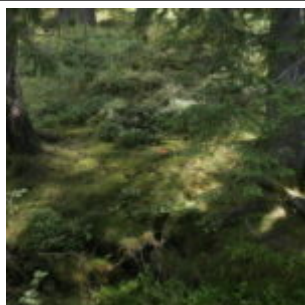
Vidíte to?? Vidíte?? ☐ JE TO NÁÁDHERA!!

A vůkol krásnej les!!

A v něm...

stejně krásný...

Den jedenáctý - smaragdovou cestou k Velký louži.

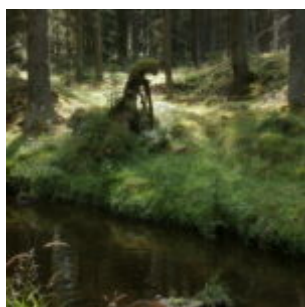
muchomůřkáký!

Je to prostě pohádka. A jako v každé pohádce, tak i tady jsou... Draci!

*Bacha! Za humny
je... drak!*

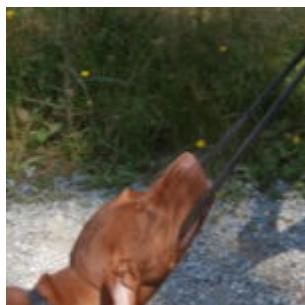
A nejenom ty klasičtí. Najdeme tu i draky novodobý. Vidíte toho vetřelce?

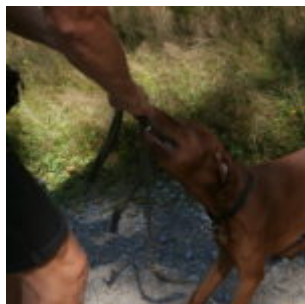
Vetřelec!!

A Ripleyová nikde!!!! Ale Rumíček ochránce by nás nedal.? Jen se koukněte, jak se umí rvát (zcela nekynologicky o vodítko ☐)

Den jedenáctý – smaragdovou cestou k Velký louži.

*tohle nejní
vůůůbec
kynologický ☐*

*Ale když ho to tak
baví ☐*

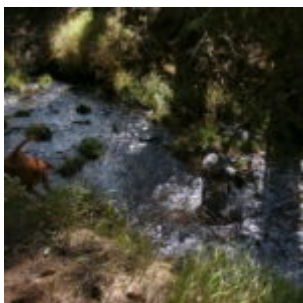
Tali si mezitím poletuje prostorem:

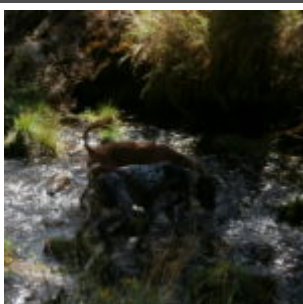
*Kdo je hodnejš,
může si užívat
svobody.*

Nebyl by to výlet lesem, kdyby se nesvedla šiškobitva:

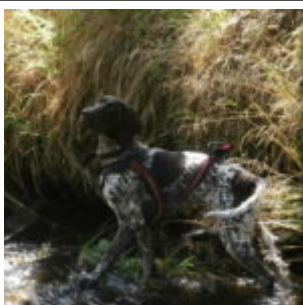
Den jedenáctý - smaragdovou cestou k Velký louži.

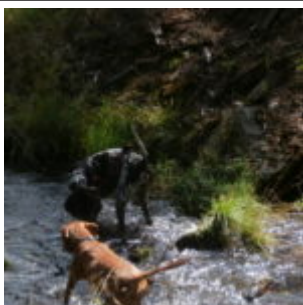
Velká šišková válka

ve dvou se to lépe bojuje

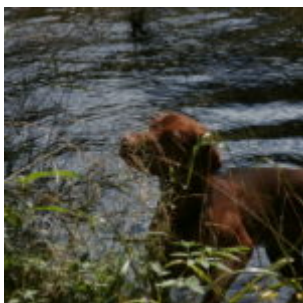

útok je v pozoru

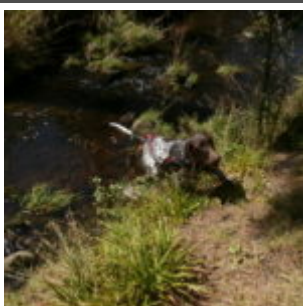

pátrací skupina pátrá

Den jedenáctý - smaragdovou cestou k Velký louži.

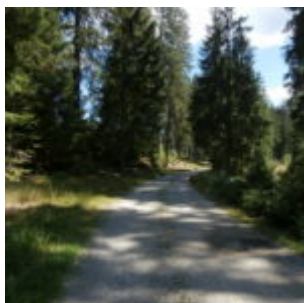
obrana dává pozor

úúútoook vpřeed!

Pomalu se blížíme k cíli naší cesty. I když... tady je skutečně pravda, že někdy je i cesta

samotná tím cílem.

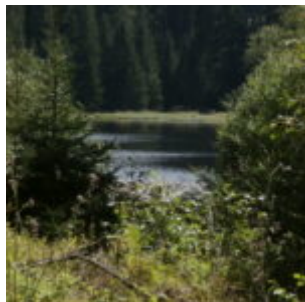
A na jednou se vyloupne vstupní brána k jezeru.

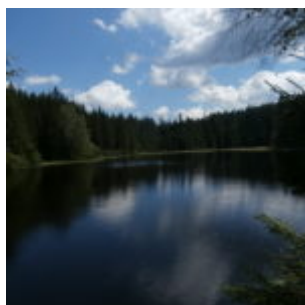
*vstupní brána k
jezeru*

Den jedenáctý – smaragdovou cestou k Velký louži.

Když se otevře...

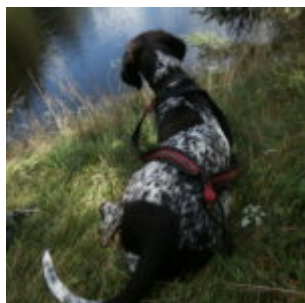

*brána se pomalu
otevívá...*

*... aby vám
pohled na jezero
vzal dech*

I TupoFleky z toho zjihly:

*Tali pozoruje
jezero*

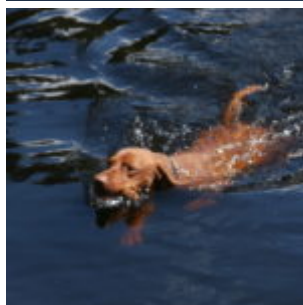
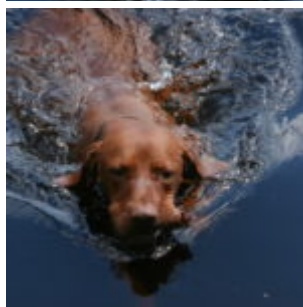
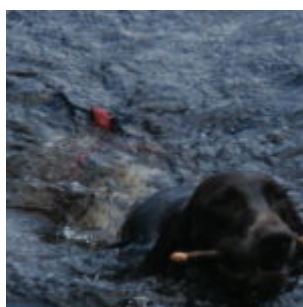
Den jedenáctý - smaragdovou cestou k Velký louži.

zato Rumíčkovi , jindy zcela inteligentnímu tvorovi je, krása jezera šumák a..

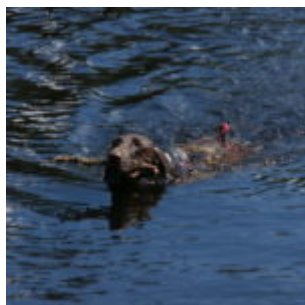

*radši pase
motýlky ☐*

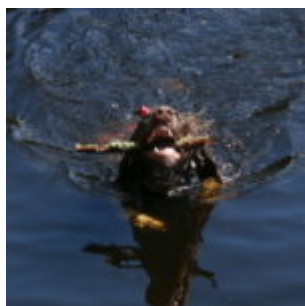
Pak si ale oba nadšeně užívají vody a aportků:

Den jedenáctý - smaragdovou cestou k Velký louži.

Jen... by se možná někteří primitivové - nebudeme jmenovat, ale ukážeme si:

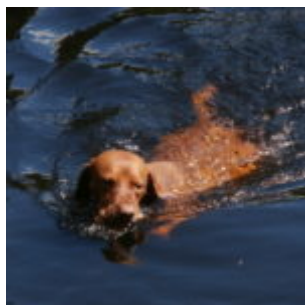
mohli chovat trochu distinguovaně, při vstupu do vody, protože na jezeře zcela jistě nikdo nečeká.....

TSUNAMI!!!! ☐

Taky by v tý vodě možná neměla plovat ta smítka, kterých se někdo štítí ☐

Den jedenáctý - smaragdovou cestou k Velký louži.

*ble... co to tu
plave?*

Když se Ti dva vyřádili a já jim celou tu dobu záviděla to skvělý koupání a tloukla se do hlavy, že jsem se nevybavila plovacím oděvem, nebo aspoň ručníkem, rozhodli jsme se u křížku na kraji lesa ☒ pro zpáteční cestu volit jinou trasu a zkusit jezero obejít a tam najít kudy kam. A zase to byl skvělejší nápad. Páč co? Páč tam podél krásný lesní cestičky, rostli kováříčci!! Juchůů, budou zase houbičky. A našlo se jich docela dosti. A protože jsem byla asi hodná, nemusela jsem čekat na ježiška, ale dostala jsem dáreček ještě o kousek dál. Miluju lišky, miluju je od dětství a miluju je moc. Teď teda mám na mysli ty, co můžu sežrati, i když pochopitelně ty živý mám moc ráda taky, ale ne na másle, nebo v polívce ☐. Liška houba je pro mě královna všech hub. Se svou specifickou vůní a chutí. Není lepší kulajdy než tý, co uděláte z lišek. A tady mi někdo seslal do cesty celý stádo lišek.

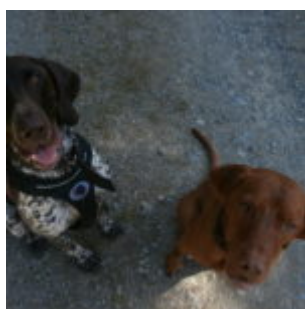
*jen malý kousek
jednoho z hejn
lištiček, co tu byly*

A pod smrčkama u cesty byly navíc pěkně velký, žádný prdítko. Ty teda blejsknutý bohužel nemám, ale mám je zato v pupku a to je zcela nejdůležitější ☐. Pak už jsem voko ze země

nezvedla, ale už toho moc nebylo, jen tenhle dárek na rozloučenou. Protože druhý den, už jsme odjížděli. Když jsme scházeli dolů k Lesovně, slyším kus od cesty, jak mě hlasitě zdraví nějaká paní. Ke zvuknému "Dobrý den!" dodala "My zdravíme takhle na dálku, protože my nesnášíme psy!" "Inu co," pravila jsem si "tak prostě nemáte rádi psy, no, ale říkat, že je přímo nesnášíte? Trošku silný takový jako. Navíc, oba psy máme u sebe, nikdo nikoho neobtěžuje... ale co, tak to holt paní takhle má, prostě nesnáší psy a tak zaleze půl km od cesty do lesa. Já to za ní řešit nebudu!" a pochoduju dál. Abych po taktěž zvukným zvukovým projevu ve stylu: "Sežeru vás" zjistila, že tam paní krotí velkého československého vlčáka. □ □ □ . Pak mi to teprve došlo. A pobavilo mě to. Dosti značně □ .

Když dorazíme dom, dojdeme si pro podvečerní pivíčko a jdeme si sednout na rozlučku k potůčku pod mlýnem. Tali si zase brodí kolem břehů, občas zaběhne na louku a Rumíček.... Rumíček nás nutí, abychom cákali tu vodičku. Nohy už jsou trochu z tý studený vody promodralý, když nás zachrání Ondřej. Sympatický majitel sousedního domku. Jde se koupat a Rumíčkovu nadšení pro vodičku ho rozesměje a vezme si tu vodou nasáklou houbičku v podobě Rumíčka s sebou. A pak tam oba řáděj v tůňce jako malý děti. Ondřej se směje nahlas a Rumíček řve nadšením. Konečně má někoho, kdo to vydrží stejně dlouho jako on!

No já to pořád říkám, že tady je krásně. A tak fšící doufáme, že sem zase zavítáme. Za fšécky z nás mávají:

*RUMÍČEK A
TALINKA*